

Pongrácz P. Mária

Álmok lepedői

Az udvarházat néhány kilométerre a falutól, a hegyek lábánál elterülő rétre építették. Ott hivalkodik a kicsi falusi házakra nézve. A régmúlt eleganciáját egyesíti a tehetős birtokos korszerű igényeivel. Központi fűtés, fürdőszoba, faburkolatú manzárdszobák. Akár húsz vendéget is el lehet itt szállásolni. A földszinti tágas szalonban báli hangulat... Faragott bútorok, porcelán és ezüsttárgyak, velencei tükör, festmények...

A háziasszony született úri nő. Minden nap úgy öltözik fel, mintha előkelő vendégeket várna. Pedig egyedül van. Magára maradt. Festett fekete haja, mint a falak közé tévedt holló vergődik, lebben minden ajtónyitásra. Reggelenként tágasra nyitja a bejárati ajtót. Azt reméli, azt várja, hogy valaki mégis megérkezik. És akkor megterítheti a nagy asztalt, előveheti a kristály poharakat, összecsendülhetnek végre. Dalolhatnak: kling-kling, kling... Varázslatos dallam. Íze, zamata van ennek a pohárcsengésnek...

Egyszer volt, hol nem volt... Befejezetlen, örök mese. Az elmúlt és talán a következő kalandok, szerelmek végtelen lánc. Most mégis érzi, hogy rozsdásodnak a láncszemek. Már-már elszakad a lánc, leperreg a kíméletlen időben. És akkor nem tudja összefűzni már soha többé. Ha erre gondol, összeszorul a szíve. Fél. Nemcsak a magánytól, hanem attól, hogy kihunynak, ellustulnak az álmok...

Mégis eljött az idő, amikor az éjszaka megbolondult. Már sötétedéskor nyugtalan árnyak lebegtek a ház falán, lassan kúsztak fel, indáztak az ablakok mellett, fel egészen a manzárdig. Láthatatlan karmaik bevésődtek a falba, megkarcolták a fakereteket. Sebes volt alattuk a fal, de vértelenül, szóttanul tűrte az árnyak támadását.

Hollóhajú előbb elmélázott a látottakon, elképzelte, hogy az indákon valami lények mozognak. Apró kis tarzánok lendülnek a magasba. Integtetnek neki, csalogatják: „Gyere, megfogjuk a kezed, magunkhoz húzunk. Indákkal borítunk be. Ölelünk szerelmesen...”

Elmúltak a szerelmek, az emlékek nem perzselik, de még melengetik néha a lelkét. Sok kalandja volt, hétvégeken a barátok kikocsiztak az udvarházba. Nagy fehér asztalnál mulattak, nagy fehér ágyban forrósodtak, testük összeforrt. Nem múlhatott el mindez csak úgy, egyszerűen.

Hollóhajú szidta az emlékeket. Néha gyűlölte is. Érezte, hogy egyre inkább megfakulnak, nem járnak vissza látogatóba, nem mélézhat el velük, felidézve hangjukat, alakjukat, érintésüket. A simogatások idővel leperregtek a bőréről, ajka

kiszáradt, tekintete elhomályosult. És mégis várakozott. Valami lehetetlenre, valami csodára. Azért tárja ki minden reggel az ajtót. Az utóbbi időben nem csak reggel, előbb délután, majd este is, aztán nyitva hagyja egész éjszakára.

Akkor, azon a bolond éjszakán is ezt tette. A holdfény bevilágította a hálószobát. A közeli erdő fái integettek. Közeledtek, érezte, hogy a fák karjaiba repülhet, ringatózhat a lombátorban. Az ágy erre a dédelgetésre várt. Nevetett, elnyújtózott a szobában. Friss, illatos, kikeményített csipkés lepedőt terített az ágyra. A párnák is fehérén fodroztak, incselkedve hívták, hogy játszadozzon velük.

Úgy rémlett, hogy a közelből dal jön felé. Nem klasszikus zene, hanem a nép dalolta paraszti nóta. Előbb bánatos, sóhajtozó, majd szemtelenül hívogató, tréfás dallam. Mintha valaki megérezte volna vágyait, s arra vár, hogy melléje feküdjön a fehér lepedők közé.

Eszébe jutott, hogy reggel egy csoport munkást látott a ház körül. Sáncot ástak. Rendbe hozzák az utat, s nem kell a kocsiját a völgyben hagynia. Felhajthat egészen a kapuig, aztán végre használhatja a garázsát is. Arra gondolt, hogy beszél a munkásokkal, megkéri, hogy a kerten belüli kocsit is tegyék rendbe, egyengessék a fövényes bejáratot, aztán takarítsák ki a garázst.

Délben, amikor ragyogott a nap, elnyújtózott a kerti heverőn, élvezte a meleget. Fürdőruhára vetkőzött, aztán mivel úgyse látja senki, levetette a maradék ruhadarabokat is. Meztelen testét simogatták a napsugarak. Fénnel itatták kiszáradt bőrét, bizsergették, csiklandozták a pórusait. Ráborult az égbolt. Ragyogó kéken nevetett, mintha azt akarná mondani, hogy „megfogtalak, innen már nem szabadulhatsz!” Elképzelte, hogy sugárruhát dob rá a magasból valami megfoghatatlan, láthatatlan kéz, s ő a sugarak létráján emelkedik a végtelenbe. Álomittasan keringett tekintete, s úgy érezte, hogy már nem térítheti vissza erről az útról senki. Az övé, csakis az övé ez a fénybirodalom. Kitérte karjait, utánozta a madarak röptét. Teste magába szívta a Nap melegét, bőre piroslott.

— Gyertek ide, lessük meg az úriasszonyt! — hallotta, de aztán nevetett, mert arra gondolt, hogy semmi sem valós, ő találta ki az egészet, az ő ajkáról peregtek le ezek a szavak.

Mégis érezte, hogy követik, kíváncsi, éhes tekintetek tapadnak meztelen testére, mocskos kezek érintik a mellét. Megszorítják a himbálózó körte alakú melleket, játszadoznak velük, mint a labdákkal. Ösztönös mozdulattal, szemérmesen terítette magára fürdőköpenyét, s felemelkedett a nyugágyról. Az ég, a sugárkoszorú egyre távolodott. Az álmodók elmenekültek. Átrepültek az udvaron, a kerítés felett, s gúnyosan nevetve közeledtek a munkásokhoz. Izmos karok forgatták az ásókat. Egy legény izzadt hátát mutogatta, úgy hajladozott az árok felett, mintha ott, a mélyben szeretője várna reá. Az arcát nem lehetett látni, de ilyen testhez duzzadt ajkak, égő fekete szemek illenek. Egy kis bajusz, vagy talán körszakáll találna hozzá, de csupaszon is kemény vonások kereteznék. A többiek mintha mind egyformák lennének. Kopott pulóverben, sáros, rongyos nadrágban. Az

---

ásójuk sem lendül ritmusban. Egyszerűen lehuppan a sáncba. Alkalmi munkások lehetnek, csak a csupasz mellű szaki. Kezében táncol az ásó, bűvös mozdulatokkal lendíti a magasba, közben vidáman füttyörészik. Kétségtelen, hogy ő a főnök, vele kell megbeszélnie mindent. A megrendelést, a munkabért, meg... Nem, erre nem gondolhat! Eddig nem taszította az elkeseredés. Ha közeledne hozzá a férfi, ha felkavarná nyugtalan vágyait, akkor is eltolná magától. Ráripakodna: „Mit akarsz, te mocskos! Nem látod, hogy úrinő vagyok! Hozzám csupa elegáns, illatos bőrrű férfiak járnak. Az ölelésük simogatás, nem markolgatják a mellemet, hanem gyöngéden játszadoznak velem. Tenyerük rátapad a testemre, úgy dédelgetnek andalítóan.”

Eszébe jutott, hogy legutóbb, azóta lassan már két esztendő is eltelt, az új szeretője virágszirmokkal borította be az ágyát. Erre a rétre hívta szeretkezni! Csodálatos volt, mégis, miután minden véget ért, bűnösnek érezte magát, mert testük eltiporta a szirmokat. A rét meghalt, mint vihar után, olyan volt az ágy. Nem kergetőztek sem sóhajok, sem álmok a forró lepedőn... Az új szerető hivalkodva kérdezte: „Milyen voltam? Erre biztosan nem számítottál! Erre emlékezni fogsz egész életedben.” És a virágtipró fölényes mosollyal vette a kabátját, és elment. Meg se csókolta búcsúzóul.

Milyen lehet igazi réten szeretkezni? Vadvirágok között. Érezni a természet leheletét. Hemperegni a fűben vidáman, szabadon. A virágszirmok beborítják a testet, színesen virítanak a meztelen bőrön. A vadvirágokat nem lehet eltaposni, hiszen vihar után ismét kiegyenesednek. Ezek a virágok élnek, mosolyognak és illatoznak. Vad, kesernyés az illatuk. Az ajkakra tapad, a csókoknak is vadvirág íze van. Ezt már sohasem tudhatja meg, csak elképzeli, ámítja önmagát.

A legjobb, ha visszamegy a lakásba. A csilingelő porcelán csecsebecsék, a hivalkodó velencei tükör, a faragott, méltóságteljes tölgyfa bútorok és festmények közé. Bekapcsolja a zenegépet, s hallgatja a hegedűk táncoló vonóiról felhangzó dallamot. Aztán jön a zongoramuzsika, majd a hárfák hajladozó, ringató zenéje. Ez az ő világa. Innen már nem menekülhet. A virágos rét másoké, a csupasz mellű munkás a falusi lányokat ölelgeti, sikamlós szavakat suttog a fülükbe. Nem tétovázik, izmos karjaival fogja a derekukat, fájdalmas a szorítás. Sikoltozni fog a lány, mialatt az izzadt test lenyomja a rétre, vagy mindketten behemperegnek az út menti, frissen kiásott sáncba. Testük megfeszül, nem vonaglik kéjesen. Boldogok.

Távozóban mégis meglengette selymes spanyol legyezőjét. Ezzel üzent a csupasz mellűnek, hogy várja. A férfi megértette a legyező üzentét, egy pillanatra megfordult. Érezte villámló tekintetét. Láthatta komor arcát, szemtelen mosolyát, mintha azt mondta volna: „Mit akarhat ez az úrinő velem? Mind egyformák, csak teszik a nagyot, de arra vágnak, hogy ők is egyszer az életben Juliskák legyenek.” Aztán, mintha semmi sem történt volna, ismét a csupasz hátát mutatta az úrinőnek.

Hollóhajú sértődötten vonult be a szobába. Könyvet keresett. Valami szerelmes történetet akart olvasni. A tarzánok lemásztak a falakról. Melléje kuporodtak. Maupassant! Ez kell most neki. Az értelemfog diadalmaskodni az egyszerű, póri lelkek felett. És mégis a szerelemről lesz szó. Az érzelmek háborgásáról, a határtalan, mindent felemésztő szenvedélyekről. Idegesen lapozgatott a könyvben. Az Egy asszony élete regényt szinte már kívülről tudta, annyiszor olvasta újra. Tudta, hogy minden történetében, a fények és színek között fekete árnyékok rejteznek. Mintha egy tragédia árnyékában születtek volna ezek az írások. A Szépfű (Bel-Ami) olvasatlanul maradt, mintha szándékosan kifelejtette volna az Összes regények sorozatból. Most erőt vett magán és hozzákezdett az olvasáshoz. Hirtelen rádöbbsent arra, hogy semmi sem véletlen ebben a regényben. Már az első oldalon ott a dátum: június 28-a. Pont, mint ezen a bolondos, összezavarodott napon... A véletlen műve, a sors játéka, hogy valaminek történnie kell. Éppen most, amikor elűzte magától a csupasz mellű szemtelen vigyorgását, amikor végre menedéket talált hétvégi otthonában. Az udvarházban, ahova csak válogatott, elegáns vendégek jönnek. Ha jönnek... Idő kérdése az egész. Egy szép napon visszahozza, visszarángatja őket a sok-sok emlék. Csak ki kell várnia, türelmesen, azt az időt.

Június 28. Sokatmondó dátum. Hogyan is lehetne aludni ezen a nyári éjszakán? Hiába esteledik, hiába sötétül el a táj, rövidesen bevigyorog a szobába a Hold. És újból jön a nyugtalanság, mely sok száz karjával fonja át, szorítja, már-már lélegezni sem tud. Nem kap levegőt, ki kell tárnia az ajtót, az ablakokat. Be kell engednie a szobába a holdfényes csábító éjszakát.

A hófehér ágy szemtelenül vigyorgott, a szoba közepében trónolva. „Makulátlan vagyok, mint a szűz!” Már megbánta, hogy ráterítette a kikeményített, fodros lepedőket. A csipkék incselkedtek vele. „Hiába minden. Ne emészd tovább magad. Feküdj le szépen, elaltatunk, kidíszítjük fakó álmaidat. Menyasszony lehetsz ilyen ágyban, aki a nászéjszakára vár.”

Engedett a csábításnak. Befeküdt a hófehér ágyba, hagyta, hogy a csipkék körülfogják a testét.

Éjfél lehetett, amikor hallotta a léptek közeledtét. Gumicsizma csúszott a parkettán... egészen az ágyig. Verejtékillet vegyült a lepedők friss leheletéhez. A fodrok és csipkék túrték, hogy reájuk nehezedjen a lihegő test.

Hollóhajú némán engedett. Teste sajgott, aztán elernyed, beleveszett az éjszakába. Nyugtató, édes álom vitte magával...

Nagy Irén

Elmúló idő

Mint úttalan, nem múló szerelem,
végzetes formákba kövült
hívatlanul, s előre vesztiesen,
hogy egykor az utadba került,

nem vagy te fenn rég, s nem mégy már le sem,
mint régi bárka zátonyán, megülsz.
Míg pattog a máz le, s roppan kezesen
a szél aszalta váz, merülsz, merülsz...

Nincs haladék, hát vége, vége itt,
Fájlalhatod kihagyott vétkeid.
Árnyék s a csend körötted egyre nő.

Alkudni késő, mikor alkonyul,
Kallódhatsz visszavonhatatlanul.
Árulód lett az elmúló idő.

Simon Anna: Festett bútor (III)
